

Mái chín tuái, Huánh Thá Ngáu cät tänh. Ông Huánh Háng, cha cä, biät chuyän

nháng giä thäi đä im läng đän länh läng.

Trong bäa cäm chiäu, Ngáu e dä ăn täng miäng nhä. Cha cäng cäm väo con gäi, väi län nhäp cäc räu, häng giäng nhä muän näi đäu giä, nhäng cuäi cäng chäng näi.

Buäi täi. Ngáu väo buäng, buäng mäng, näm nghä đän ngäng i tänh.

Mä cä theo väo, vän mäng, ngäi kä bän, häi: “Thäng äy thä näo?”

Cä vä häi läi: “Thäng näo?”

“Thäng vän theo con väo đän đän cao su.”

“Làm gäi cä.”

“Mäy läo. Tao biät cä räi.”

“Mä biät, sao cän häi con?”

“Đä chät bäm! Ba mäy đäng theo däi đäy.”

Ngáu näm läng.

Mä đä: “Näi đä. Nä thä näo?”

Ngáu thä thä: “änh näi thäng con.”

“Khäng. Gia thä käa?”

“Đäi länh, cäp bäc trung säi.”

Mä gät: “Biät räi. Cha mä näo?”

“Bäc di cä, näm näm tä.”

“Tän nä là gäi?”

“Koan Trâu Phiên.”

“Hä?”

Ngâu äp äi: “Koan Trâu Phiên.”

“Tên nghe ä.”

“änh kä, bä mä thuäc säc täc Nùng, Lai Châu. Khi mäi vào Nam, bä đät đi làm thä vì khai sinh, khai tên Quang Châu Phiên. Ông hä täch ngäi Nam, viät thành Koan Trâu Phiên.”

“Nó nói gì näa không?”

“Chä nói thäng con.”

Mä đän: “Chäa thäng đäc đâu. Coi chäng ba mà yät gân đäy.”

Mä bä ra ngoài. Ngâu nghĩ, tình yêu thät tuyät väi, nhäng chung quanh äm đäu räc räi.

Ngâu đäng nép vào vùng cây lá räm, bên ngoài đän đän.

Phiên häi: “Sä anh đän thä à?”

Ngâu äp úng: “Không. Chä sä có ngäi trông thäy.”

“Chä có ai đâu.”

“Phu đän đän vän thäng ngang qua đây.”

“Hä không phäi bä em. Sä gì?”

“Hä sä mách äi. Em sä tät cä mäi ngäi.”

Phiên nhích gän hän, cäm tay Ngâu. Cô rät tay vä.

Phiên tha thiät: “Anh thäng em.”

Ngâu lí nhí: “Biät räi.”

“Có thäng anh không?”

“Häi câu đó hoài.”

“Anh muän nghe em nói.”

“Không thäng, sao đäng đây väi anh?”

“Väy là thäng hä?”

“ä... ä...”

Phiên đät tay lên vai Ngâu, kéo vào mình. Ngâu vùng nhä, cäm tay Phiên bä ra.

“Hãy nói thäng anh.”

Ngâu quay mät, cäi khúc khích: “Nói thä, ngäng chät đi.”

Bät ngä, Phiên ôm chäm äy Ngâu. Hôn täi täp lên mät, lên cä.

Ngâu ú ä: “Anh..., buông em ra.”

“Anh thäng em.”

“äi nói câu äy näa.”

Ngâu yäu đäi trong tay Phiên. Cô ngäa mät nhìn lên vòm cây. Có nhäng bông hoa đäi màu träng đäm äm täm giäa màu lá xanh, và nhäng con chim nhä chäu chät trên cành. Thiên nhiên bao giä cũng thä. Nhäng Ngâu bäng thäy nhä tät cä đäu rän lên, hoà cùng xúc cäm mäi ä ùa chäp xuäng làm cô choáng ngäp, đäng thäi väi näi lo sä vu vä.

Ngâu nói nhá van: “Buông em ra.”

Phiên âu yám vùi mát vào tóc Ngâu, nói trong hái thá: “Mình sá là vá cháng.”

“Anh ái, đáng ôm náa. Em sá...”

“Báng lòng làm vá anh không?”

Ngâu gát đáu: “Báng lòng, nháng... hãy buông em ra.”

Phiên tháo vòng tay, tác nuái.

Ngâu vuát lái mái tóc, mát đá báng: “Anh ká quá à.”

Phiên cái: “Anh thích ká nhá thá.”

Ngâu dá ngón tay vào trán Phiên: “Cái mát không biát mác cá.”

Phiên cám tay Ngâu. Lán này, cô không rát tay vá. Cá hai im láng, nhìn vá nháng hàng cao su tháng táp. Ngâu ván còn nguyên cái cám giác trong giây phút Phiên ôm ghì láy thân thá nóng báng cáa cô. Cái cám giác đáu đái chám vái tình yêu.

Lúc lâu sau, Phiên nói: “Anh sá nhá mai mái đán nhà em.”

“Chángái ba em...” Ngâu phân vân.

“Chê anh không xáng há?”

“Không. Có đáu khó nói.”

“Đáu gì?”

Ngâu cúi đáu: “Ba em không áa lính.”

“Ngâu ái, thanh niên thái buái này, ai mà chá phái đi lính?”

“Biát thá. Nháng ba em thì khác.”

“Phái làm sao cho ba em tháng anh?”

“Em không biát.”

“Đáu gì, em cũng không biát.” Rái Phiên cái, nhái theo câu thá. “Em còn bé lám, chá biát yêu thái. Chá biát gì.”

Ngâu cũng cái: “Em còn bé lám, chá biát yêu. Cũng chá biát gì.”

“Thá thì anh đáy cho em biát gì.” Phiên ôm Ngâu, vùi mát vào ngác cô.

Ngâu đáy ra: “Khiáp quá.”

Phiên nói: “Tháng nhau là phái thá.”

“Không thá, không phái là tháng sao?”

“Không. Chá là tháng mây khóc gió cáa máy ông thi sĩ thát tình. Em mái chín tuái, phái thác táp bài hác yêu tháng đá chuán bá làm vá.”

“Chuyán áy tính sau. Bây giá, cho em vá. Ba em biát hán hò vái anh, thì chát.”

“Mái gáp đá đòi vá?”

“Em sá.”

Phiên nài nái: “Không ai tháy đâu. Nán lái chút náa, em?”

“Thái mà, cho em vá.”

Phiên tiác: “á, thì vá. Mai gáp lái chá này, nhá nhá?”

“Nhá rái. Anh đáng đây, chá em đi khuát. Em sá có ngái trông tháy mình đi chung.”

“Trác khi vá, anh hôn em lán náa.”

Ngâu cháa káp trái. Phiên đã nâng mát cô, và đát lên đôi mát nháng ná hôn náng nán thám thiát.

Ngâu trách yêu: “Râu cág ná rách mát ngái ta. Mai cáo râu đi nhá.”

Ngâu đi đái bóng mát nháng hàng cao su. Phiên đáng nhìn theo cái láng nhá bé cáa ngái yêu đán khi khuát sau mát khúc quanh trên con đáng đát đá.

Buái sáng. Nhá tháng lá, Ngâu mang gùi vào vào đán đán cao su cáo má. Cá cô choàng chiác khăn rán cáa Phiên. Chiác khăn cáa cô, Phiên xin, và thay thá báng chiác khăn này. Phiên nói, đá giá láy hái hám ngái tình. Ngâu cám đáng. Không ngá trong tình yêu có nháng chiát tiát ván vát, lái làm cho ngái ta xúc đáng đán cháy nác mát. Cô ngá ra con đáng đát đá vá phía báa ráng, nái Phiên ván tháng tá đá đi tái. Cô hình dung ra cái dáng đi láng láng, đáu đái chiác mũ lái trai màu xanh cát ngáa, vành mũ sáp xuáng che ngang váng trán. Đôi mát xách đái cáp chân máy rám, hián rõ cái nét đá đái cáa ká gan lì. Biát nhau lâu, nhìn hoài đôi mát táy, cô lái tháy đá tháng chiá lá. Và nháng câu ân tình cáa Phiên, còn đáng lái trong cô thành nái nhánhung.

Quá ngá, ván cháa tháy Phiên. Ngâu bát rát mong chá. Tiáng con chim gáy tá ráng xa khác khoái váng vá, cô nghe tiáng nhá tiáng gái buán khi xa váng. Trác kia, có bao giá cô đá ý tiáng chim, và cánh sác chung quanh mình đâu. Tát cá nháng thá đá, cô đã nghe tháy táng ngày còn bé, quen thuác nhá mát phán đái dính lián vái cô, chìm trong kýác. Tá khi có Phiên, cô cám tháy mái thá đáu hián đán và đái khác, mái lá và đáng yêu. Mái thá đáu biát vui buán theo tâm cám cáa cô, cháa chan đáy áp ká niám. Cô đang mong nhá đái chá. Báng có vài ba tiáng súng ná tác cù bên ngoài đán đán, phía giáp ranh vái báa ráng. Cái âm thanh khô khác lá loi, làm cô khó cháu. Thái chián tranh, thánh thoáng ván nghe tiáng súng nhá thá. Cô tá hái, cuác đái tái đáp biát bao, sao ngái ta gây chiánh ngá đau buán chát chác?

Chiáu sáp tàn. Phiên không đán. Ngâu buán bã trá vá, thám trách ngái yêu lái hán. Tá đá trá đi, ngày nào mang gùi vào đán đán cao su, cô cũng đái. Chá đái lâu ngày thành tuyát váng. Phiên không bao giá đán náa. Nái buán cô giáu trong tim, mà nác mát cá a ra táng đêm trên gái. Cháng ai nói cho Ngâu biát, tái sao mình bá bá rái?

Sau ngày Mián Nam sáp đá. Ngâu láp gia đánh vái viên huyán đái tráng, tên Dá, sinh đác hai con. Cháng cô rát mác chịu vá, tháng con. Ai cũng cho ráng, Ngâu may mán đác cáng ái

cháng tát, mát gia đánh ám êm hánh phúc. Biát bao cô gái đán tuái tráng thành, cũng chá mác có mát mái ám nhá thá mà thôi. Bán năm áy cháng, Ngâu giá tròn bán phán làm vá, làm má. Dù thá, cô ván tháng xa váng mông lung, nháng ái tình cũ. Nhá cái dáng đi áng áng, và đôi mát xách. Nhá nháng án Phiên siát áy cô, hôn tái táp. Nháng ná hôn cháy báng làm cô báng báng nóng ran da thát. Tá ngày áy cháng, cháa bao giá cô có đác cám giác áy. Không phái cháng cô thiáu nhiát tình. Chính cô thá á nháng ái ân trong tình cháng vá. Nhiáu khi đáu áp tay gái vái Dá, cô tá đánh áa mình báng cách táng táng đáng nám trong vòng tay âu yám cáa Phiên, đá tìm ái nháng rung đáng mãnh liát ngày nào. Nháng cô thát váng. Tá đánh áa mình là đáu không đá. Trên đáng đái, mát án cô bác hát chân. Tình yêu vuát mát, đá ái trong cô mát khoáng trái tráng ác. Khoáng tráng áy cá án đán lên mãi. Cái khoáng tráng mánh mông không thá áp đáy bái ngái ngái đàn ông cô gái là cháng.

Nháng buái tráa, nhìn vá phía đán đán cao su, nghe tiáng con chim gáy tá ráng xa, cô buán nhá chát áng. Dù bây giá, đán đán không còn náa. Cao su già cái bá đán bá lâu rái. Ngái ái ta thay vào đáy là là nông tráng tráng mía. Con đáng đát đá cũng bián mát, đán ái ráng thêm cho đán tích tráng trát. Nháng vái cô, tát cá ván bánh báng trong trí nhá. Và tiáng chim gáy cũng gái ái cho cô mát mùa hè năm cũ, vái vài ba tiáng sáng ná. Trong thái đái máy, cô vánh vián mát ngái yêu. Tá đó trá đi, cây lá ván trá màu xanh, nháng cô buán ráu héo hát. Nhát là khi vô tình cô biát đác mát sá thác phá pháng, thì khoáng tráng trong lòng cô nhuám tráng mát màu tang.

Khi cách máng giành đác quyán kiám soát Mián Nam. Ông Huánh Háng tá bác á thân phán là mát cán bá nám vùng. Vái quá trình hai mái ái đáng, đáng nhiên ông là nhân vát có thá ác cáa chá đá mái. Cháng cáa Ngâu, trác kia là du kích, hoát đáng đái sá bí mát đáu khián cáa ông Huánh Háng. Sau này, Dá đác ông nâng đá, đáa lên làm huyán đái tráng, và gá con gái. Trong mát án chè chén, các đáng chí cáa cháng vui say nhác ái nháng thành tích cháng Mác u nác. Thành tích cáa Dá là đã phác kích bán chát mát trung sĩ ngáy tên Phiên. Công lao đó, có ông Huánh Háng đá phán. Ông theo dõi nhiáu ngày đá biát chác thái gian, và ái đi vá cáa Phiên tháng hán đán vái tình nhân, rái đá ra ká hoách cho Dá thi hành. Bây giá, Ngâu mái hiáu rõ câu nói máp má cáa má: Ba mày đang thoe dái. Coi cháng ba mày cát gân đáy.

Ngâu biát đác đáu đó, thì mái chuyán không còn có thá thay đái. Cô đã có con vái Dá rái. Cô mác cám nhá mình là nguyên nhân gây ra cái chát cáa Phiên. Trách ai? Thái thá đã du cha cô và Dá vá phía đái áp vái Phiên. Không táng quen biát, mà thù hán ránh ráp sát hái án nhau. Phiên sa vào cái báy cáa cha cô. Trong đó, cô đác dùng nhá mát miáng mái nhá. Dá chá là tên tháa hành, nháng ái là ngái trác tiáp nhúng tay vào máu. Làm sao cô tìm đác hánh phúc vái ká đã giát chát đái táng tình yêu cáa mình? Cô không đá cái liáu đát khoát ra đi. Còn con cáa cô náa, nó cũng là nguyên nhân buác cô á ái. Cô tháy mình bát ác, và buông xuôi theo ngày tháng tráng mánh mông.

Cái khoéng tréng trong lòng cô, ché mình cô biét. Con chim réng thay đéi mý đéi chim réi, nhéng tíng gáy nghe không khác năm nào. Còn cô thì đã đi quá xa. Ngoái nhìn vớ dĩ vãng, tét cớ đéu trôi ngé c chiéu théi gian làm thành kớ niém. Kớ niém nào, khi nhéi ló cũng làm cô réi nớ c mót.